

Dorte Bennedsen (S):

Af den aftale, der nu er indgået med de kommunale parter, fremgår det, at der er enighed om, at der fra 1. januar 1987 indføres en mellemamtskommunal udligningsordning vedrørende AIDS. Beløbene vedrørende 1987 afregnes i 1988.

Dette citat er jo udtryk for opfyldelsen – om end overordentlig forsinket – af et løfte fra indenrigsministeren, og det vil jeg gerne udtale min anerkendelse for, for princippet er rigtigt: det kan ikke være meningen, at primært Københavns kommune, men jo også Frederiksberg kommune og delvis Københavns amt skal bære en så væsentlig del af den meget tunge økonomiske byrde, AIDS er. Københavns og Frederiksberg kommuner har 71 pct. af patienterne, og det kan ikke være en rimelig fordeling; det er alle jo også enige om.

Men jeg vil gerne stille ministeren to spørgsmål i forbindelse med denne ordning. Det ene er, hvorfor man har valgt denne model med en bagudrettet ligning. Ministeren er formentlig ikke uvidende om, at man desværre må regne med, at antallet af AIDS-patienter fordobles hvert år, og det vil sige, at de aktuelle udgifter i de pågældende kommuner er dobbelt så store som det udgiftsgrundlag, der er for tilskuddet. Det vil sige, det er ganske store midler, ikke mindst Københavns kommune skal lægge ud.

Det andet problem, jeg synes er i aftalen, er, at den træder i kraft pr. 1. januar 1987 – tilbagebetalingen begynder først at løbe fra 1988, men beregningsgrundlaget er altså fra 1. januar 1987 – og vi må desværre sige, at der i hvert fald i 1985 og 1986 – men i virkeligheden også tidligere – har været ganske store udgifter på dette område, som man altså her slår en streg over.

Nu kan man gøre disse tal op på lidt forskellig manér, men jeg tror ikke, det vil være helt galt at sige, at Københavns kommune, når 1988 er rundet ud, har haft udgifter på omkring 200 mill. kr., og den vil på det tidspunkt have fået ca. 40 mill. kr. tilbage. Når man altså har erkendt, at det ikke er Københavns kommunes og Frederiksberg kommunes problemer, men landets problemer, synes jeg, det er urimeligt, at man ligesom cutter disse første års udgifter ud af systemet; de kunne jo glimrende være taget med ind. Jeg

vil gerne høre, om ministeren, der ellers normalt er en venlig og fleksibel mand, ikke også kunne være fleksibel under udvalgsarbejdet på dette punkt, så vi kunne få rettet i hvert fald noget op på de to skævheder, jeg her har peget på.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Først vil jeg gerne sige tak til ordførerne for deres indlæg og for den helt overvejende positive modtagelse. Jeg noterede mig, at der nok var en tvivl i sindet hos et par ordførere med hensyn til deres endelige afstemning vedrørende de foreliggende lovforslag – ikke så meget det sidste som spørgsmålet om den kommunale økonomi – men jeg føler alligevel ikke, at usikkerheden er større, end at vi vel alle sammen vil kunne holde pinse i rimelig ro alligevel af den grund.

Lovforslaget er en udmøntning af den fælleserklæring, som regeringen og de kommunale organisationer udsendte den 13. maj 1986, og jeg vil gerne rette en tak til de kommunale organisationer for en positiv og konstruktiv indsats ved forhandlingsbordet. Hermed er også sagt, at jeg egentlig mener, det samme også gør sig gældende fra regeringens side. Det er den normale forudsætning for, at der nås et godt og rigtigt resultat.

Vi har nu i fællesskab fået et grundlag for planlægningen af de kommende års kommunale økonomi. Kommunerne kender nu de økonomiske rammer for 1987 og for 1988, og det giver god mulighed for en budgetlægning, der bygger på en langsigtet planlægning. Der er samtidig skabt ro om finansieringssystemet, fordi bloktilskuddene i deres nuværende form afvikles. For kommunernes vedkommende foreslås der i stedet indført en statsfinansieret udligning. Man kan derfor også se, at forslaget respekterer, at amtskommunerne og primærkommunerne har hver deres opfattelse af bloktilskuddenes fremtid.

Jeg tror, det er vigtigt, at der ikke er idelig diskussion om finansiering og udligning. Et udligningssystem er jo lidt som et skattesystem: de, der berøres af det, bør kunne have tillid til, at det ikke ustandselig ændres.

Det er jo ingen hemmelighed, at der under regeringens forhandlinger med de kommunale organisationer var ting, der skilte, og det var ikke alene rammerne, som gav debat. Der er nu enighed om, at de aftalte rammer